

Arrest

nr. 219 080 van 28 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 november 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ORAIBI, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2008 trouwde verzoeker te Portugal met mevrouw A.M.C.d.S., van Portugese nationaliteit.

Op 30 juni 2009 gaf de procureur des Konings een negatief advies inzake de erkenning van dit huwelijk, waarna de ambtenaar van de burgerlijke stand op 9 juli 2009 een beslissing tot niet-erkenning van het huwelijk nam.

Op 3 februari 2010 diende verzoeker een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn Portugese echtgenote op grond van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarna hij op 7 juli 2010 in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Op 5 mei 2012 diende verzoekers echtgenote een klacht in bij de politie wegens schijnhuwelijk.

Op 9 april 2013 gaf verzoeker een adreswijziging aan, waaruit bleek dat hij niet langer samenwoonde met zijn echtgenote.

Op 5 augustus 2013 ondertekenden verzoeker en zijn echtgenote een overeenkomst tot echtscheiding door onderlinge toestemming.

Van 3 oktober 2015 tot 20 november 2017 verbleef verzoeker in Pakistan terwijl mevrouw A.M.C.d.S. in België verbleef.

Op 29 januari 2016 werd verzoeker van ambtswege afgevoerd uit het vreemdelingenregister, waarna hij op 31 januari 2018 vroeg om terug te worden geplaatst in zijn vorige administratieve toestand. Op 9 februari 2018 besliste de gemachtigde om aan deze aanvraag geen gunstig gevolg te geven nu verzoeker zijn duurzaam verblijfsrecht verloren had door een afwezigheid uit het Rijk van meer dan twee jaar.

Op 24 april 2018 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in tot gezinshereniging op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet in functie van mevrouw A.M.C.d.S.

Op 23 oktober 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24/04/2018 werd ingediend door:

Naam: B., N. (...) Nationaliteit: Pakistan (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 24/04/2018 diende betrokkene bij de gemeente een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Portugese echtgenote de genaamde C.d.S., A.M. (...) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Artikel 40 bis §2, 1° stelt: als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd; 1° de echtgenoot...;

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24/04/2018 werd ingediend door:

Naam: B., N. (...) Nationaliteit: Pakistan (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 24/04/2018 diende betrokkene bij de gemeente een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Portugese echtgenote de genaamde C.d.S., A.M. (...) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Artikel 40 bis §2, 1° stelt: als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd; 1° de echtgenoot....;

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd dd. 11/09/2008 opgesteld te Gondamar (Portugal) dewelke bevestigt dat betrokkenen effectief zijn gehuwd op 12/09/2008.

Overwegende het negatieve advies inzake het huwelijk van het parket van de Procureur des Konings van dd 30/06/2009;

Overwegende de beslissing tot niet-erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand dd. 09/07/2009;

Overwegende het model 2 van de stad Antwerpen waarbij betrokkene dd. 09/04/2013 aangifte heeft gedaan van de wijziging van zijn adres en met langer samenwoonde met de referentiepersoon;

Overwegende de overeenkomst tot echtscheiding in onderlinge overeenkomst van betrokkene en de referentiepersoon dd. 05/08/2013;

Overwegende dat betrokkene van 03/10/2015 tot 20/11/2017 naar Pakistan is vertrokken en de referentiepersoon achterbleef in België;

Overwegende dat betrokkene ambtshalve werd geschrapt dd. 29/01/2016 uit het bevolkingsregister;

Overwegende dat zijn aanvraag tot herinschrijving van 30/01/2018 werd geweigerd dd. 09/02/2018;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken, in het licht van de hogervermelde elementen het huwelijk te erkennen in België en opent het niet het recht op gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“a) Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie: Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker de nodige stappen neemt om zich te integreren in België. Hij verblijft reeds enkele jaren op het grondgebied, samen met zijn echtgenote. Hij werkt zelf ook en heeft steeds gewerkt van zodra hij dit mocht en legt hiervan ook de bewijzen voor. Hij wenste deze stukken van tewerkstelling ook in te dienen bij de aanvraag doch de gemeente in Malle stelde dat deze "niet in overweging" konden genomen worden en nam deze niet aan.

Het is dan ook frappant te moeten vaststellen dat in de beslissing gemotiveerd wordt dat:

"bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk".

Dit is foutief en ten onrechte. Verzoeker had zelf ook een vaste tewerkstelling en dus heeft hij ook een vast inkomen waardoor het koppel niet ten laste valt van de staat en hier ook geen risico toe is.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.

a) Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Er wordt gesteld in de beslissing:

"overwegende het negatieve advies inzake het huwelijk van het parket van de Procureur des Konings van dd 30/06/2009;

Overwegende de beslissing tot niet-erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand dd 09/07/2009

...

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde; "

Het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote is wel degelijk erkend. Dit blijkt ook uit de attesten van de Burgerlijke Stand te Antwerpen.

Zowel het Parket als de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand heeft onderzoek gedaan naar de duurzame relatie/huwelijk van verzoeker en heeft geoordeeld dat dit een oprecht huwelijk betrof, waarna het huwelijk ook werd overgeschreven.

Verwerende partij baseert zich op een onderzoek dat dateert van 2009, volledig achterhaald is en dus wordt er geen rekening gehouden met de actuele situatie.

Verwerende partij baseert zich op een onderzoek van 2009 om de aanvraag van verzoeker alsnog af te wijzen.

Het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote is een oprecht huwelijk en werd ook zo beoordeeld door het Parket dat positief heeft geadviseerd.

Om dit onderzoek, in het kader van de erkenning van het huwelijk, in twijfel te trekken en in dossier van verzoeker een negatieve beslissing te nemen op basis van een vorig onderzoek is allesbehalve zorgvuldig.

Verzoeker heeft meerdere documenten gevoegd bij zijn aanvraag tot gezinshereniging die niet werden behandeld, waarmee geen rekening werd gehouden, noch gemotiveerd bij het nemen van de beslissing.

Men stelt ook dat alle voorwaarden cumulatief vervuld dienden te zijn, doch de voorwaarde van het huwelijk is in hoofde van verzoeker vervuld. Zijn aanvraag diende dan ook verder onderzocht te worden hetgeen verwerende partij niet deed.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Zoals hierboven reeds aangegeven is het onredelijk van verwerende partij om het huwelijk van verzoeker niet in overweging te nemen. Dit huwelijk werd reeds als oprecht bestempeld door het Parket en werd niet bestempeld als een schijnhuwelijk.

Deze praktijk is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Zoals hierboven reeds aangehaald, is verwerende partij in gebreke gebleven ook bij de motivering van de huidige negatieve beslissing.

Dat de motivering van de negatieve beslissing gestoeld is op foutieve en achterhaalde informatie.

Hieruit blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker niet afdoende werd onderzocht noch gemotiveerd.

Het huwelijk van verzoeker werd intussen erkend en overgeschreven in de registers van de Burgerlijke Stand te Antwerpen, wat ook blijkt uit de attesten van de Burgerlijke stand."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, niet op een redelijke manier tot stand kwam en niet op een zorgvuldige feitenvinding is gebaseerd. Hij stelt dat de gemachtigde alvorens een einde te maken aan zijn verblijfsrecht rekening moest houden met alle elementen van het dossier, maar dat hij dit heeft nagelaten. Verder meent hij dat het onderzoek uit 2009 naar zijn beweerde schijnhuwelijk volledig achterhaald is en dat er geen rekening werd gehouden met de actuele situatie. Verzoeker beweert immers dat het Parket later positief heeft geadviseerd over zijn huwelijk en meent dat dit huwelijk ook door de ambtenaar van de burgerlijke stand is erkend en werd overgeschreven, zoals ook zou blijken uit de attesten van de Burgerlijke Stand te Antwerpen die hij bij het verzoekschrift heeft gevoegd.

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing geen beslissing is waarmee verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd, zoals verzoeker voorhoudt, en waarbij inderdaad moet rekening worden gehouden met alle elementen van het dossier zoals de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de banden met het herkomstland. Waar verzoeker in dat opzicht stelt dat in de bestreden beslissing zou worden gemotiveerd dat zowel verzoeker als "de Belgische onderdaan" het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, terwijl hij steeds gewerkt heeft en de gemeente zijn stukken in verband met zijn tewerkstelling niet wilde aannemen, merkt de Raad op dat dit motief helemaal niet voorkomt in de bestreden beslissing. Dit eerste onderdeel van het middel mist dan ook feitelijke grondslag. De bestreden beslissing is een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden waarin terecht wordt opgemerkt dat de te vervullen voorwaarden voor gezinshereniging als echtgenoot op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet cumulatief zijn en waarin wordt vastgesteld dat minstens één van de voorwaarden niet vervuld is. De verblijfsaanvraag wordt daarom geweigerd om de enkele reden dat het huwelijk niet wordt erkend, zonder dat de andere voorwaarden volledig werden onderzocht. Daarbij wordt uitvoerig uiteengezet waarom de gemachtigde weigert het huwelijk van verzoeker te erkennen en waarom hij meent dat dit huwelijk niet het recht op gezinshereniging opent.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing niet alleen melding gemaakt van de niet-erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand en het negatieve advies van de procureur uit 2009. Zoals verweerder aangeeft in de nota worden verder ook verschillende elementen betreffende verzoekers huwelijk aangehaald die dateren van na 2009. Zo wordt in de beslissing gewezen op het feit dat uit het 'model 2' van de stad Antwerpen blijkt dat verzoeker op 9 april 2013 aangaf niet meer met mevrouw C.d.S. samen te wonen, dat verzoeker en mevrouw C.d.S. op 5 augustus 2013 een overeenkomst tot echtscheiding bij onderlinge toestemming ondertekenden, dat verzoeker van 3 oktober 2015 tot 20 november 2017 in Pakistan verbleef terwijl mevrouw C.d.S. in België bleef, dat verzoeker op 29 januari 2016 ambtshalve werd geschrapt en dat zijn aanvraag tot herinschrijving op 9 februari 2018 werd geweigerd. De gemachtigde wees vervolgens op artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op een verblijfsrechtelijk voordeel, en gaf aan te weigeren het huwelijk te erkennen en te menen dat het niet het recht op gezinshereniging opent. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat deze motivering onredelijk is of gestoeld op een incorrecte feitenvinding. Waar hij stelt dat zowel het Parket als de Burgerlijke Stand zijn huwelijk opnieuw hebben onderzocht en hebben geoordeeld dat het een oprecht huwelijk betrof, merkt de Raad

met verweerder op dat dit niet blijkt uit het administratief dossier en dat verzoeker hiervan ook geen bewijzen overmaakt. Zoals verweerder aanstipt geven de attesten die verzoeker voegt bij het verzoekschrift slechts een opsomming van waar verzoeker en mevrouw C.d.S. hebben gewoond en wordt hierin slechts vermeld dat zij in 2008 in Portugal getrouwd zijn, wat de gemachtigde ook niet heeft betwist. Evenwel blijkt hieruit niet dat de ambtenaar van de burgerlijke stand of het Parket opnieuw een onderzoek zouden hebben gevoerd en zouden hebben besloten dat het om een oprecht huwelijk gaat, of dat de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk bijgevolg zou hebben erkend en overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand te Antwerpen.

Waar verzoeker nog meent meerdere documenten bij zijn aanvraag tot gezinshereniging te hebben gevoegd waarmee geen rekening zou zijn gehouden, laat hij na te duiden om welke documenten het zou gaan. Hoe dan ook kan de gemachtigde een weigering van verblijf nemen om de enkele reden dat niet is voldaan aan de voorwaarde dat er volgens artikel 40bis van de Vreemdelingenwet sprake moet zijn van een "echtgenoot", waarbij hij de bevoegdheid heeft dit buitenlands huwelijk niet te erkennen. Bijgevolg kan dit element alleen reeds, indien wettig zoals supra vastgesteld, een draagkrachtig motief uitmaken voor de bestreden beslissing. Als er bijgevolg bij de aanvraag stukken zijn voorgelegd die betrekking hebben op de andere voorwaarden voorzien in de wet, moest de gemachtigde deze thans niet beoordelen.

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet vaststellen dat de gemachtigde de bestreden beslissing onzorgvuldig heeft voorbereid of op een incorrecte feitenvinding heeft gestoeld. Evenmin blijkt dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld of dat hij de beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht of artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht dit middel toe als volgt:

"Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker is naar België gekomen en woont hier samen met zijn echtgenote die beschikt over de Portugese nationaliteit.

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

(...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Dat het duidelijk is dat verzoeker het recht heeft een band met zijn echtgenote op te bouwen en te onderhouden en dat hij die kans ook moet krijgen!"

Verzoeker beroept zich op zijn gezinsleven met zijn Portugese echtgenote en meent dat hij de kans moet krijgen om met haar een band op te bouwen en te onderhouden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging

doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt wel in de eerste plaats het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker beroept zich op het bestaan van een gezinsleven met zijn Portugese echtgenote, mevrouw C.d.S. De Raad verwijst echter naar de bespreking van het eerste middel en merkt op dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt uiteengezet waarom werd vastgesteld dat het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw C.d.S. niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar slechts op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. De Raad herhaalt in dat opzicht dat het parket een negatief advies gaf op 30 juni 2009 inzake het huwelijk, dat de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing tot niet-erkenning van het huwelijk nam op 9 juli 2009, dat verzoeker en zijn echtgenote een overeenkomst tot echtscheiding in onderlinge overeenkomst hebben ondertekend, dat verzoeker meer dan twee jaar in Pakistan heeft verbleven terwijl zijn echtgenote in België woonde, en dat verzoeker door de jaren heen niet op hetzelfde adres als zijn echtgenote heeft gewoond. Ten overvloede blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers echtgenote zelf een klacht had ingediend bij de politie om melding te maken van een schijnhuwelijk. Er wordt in het administratief dossier ook gewag gemaakt van een ander huwelijk tegelijkertijd met een Pakistaanse dame die in Engeland verblijft. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat het parket en de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn huwelijk later opnieuw hebben onderzocht en positief hebben beoordeeld. Zoals verweerder aangeeft, kan verzoeker in deze omstandigheden niet zonder meer verwijzen naar zijn relatie met mevrouw C.d.S. om zich te beroepen op de bescherming van zijn gezinsleven door artikel 8 van het EVRM. Nu het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt, was de gemachtigde er ook niet toe gehouden een belangenafweging te maken in het kader van deze bepaling en wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES